

PLAZ SONCA

Pavle Zidar

Suhe,
razkopane so moje oči,
nobena zemlja ni bolj pusta
kakor ta, ki z menoj gori,
plamen
so moja usta.
O dež,
dež
na oknu neznanem cvetoč,
v globino svojih senc
te kličem,
kjer pase se ognjeni trop.

Ko prah se oziram
z lin poldneva
s temnimi, mrtvimi prsti,
o sinje strmine, plaz
sonca,
nadme skloni
svoj obraz.

ZADNJA POT

Pavle Zidar

O jutro bridko, petelini
kopljejo po licu
tvojem,
iz sna se otroci osipajo
na mater,
a jaz ko cesta derem
zdoma.

Sam s sabo
hodim
po temni rosi.

temne smrti,
sam s sabo
kakor mrak nad deteljo,
v katerem luna
prisluškuje.

NOČ

Pavle Zidar

Zapasla se je noč na poti moji,
z očmi predrtimi drhtim
ob njej,
ko voda ji je vrat
nemiren,
nebo je polno
razcvetelih vej.
Budim se sredi trav neutolažljivo
kakor čriček,
po licih pesem
mi drsi,
temna
kakor kamenje.

O noč na poti moji,
v oči in roke
si mi dana!